

HELL.GA

galerie SUPŠ Jihlava-Helenin
ateliér Malba a ilustrace

» POVÍDKA

PAN ČESÍLKO V SIMULACI

Chodit po tom městě furt pryč a vlastně to byl moc přemýšlivý člověk, ten pan Česíčko, Mr Bean trochu, přemýšlivý a tichý, slušný, pěšinka ve vlasech, neměl potřebu flexit, nezaobíral se autostylizací ani sociálními afekty vás, mladých pseudointelektuálně zaměřených roztleskávaček, highschool, škola na sedativech, že? On takový nebyl, byl v sobě naprosto spokojen, nevlastnil zrcadlo, to v tom městě nikdo, byla to Jihlava, real s hradbama a Hradební, kde jsem nechala před lety vykrváct Friedricha, srazilo ho auto, byl to dobrý hulvát, pamatujete? No prostě Jihlava se všim všudy, nenáviděná vy*****á Jihlava (Cenzuruji se, aby to mohly číst i děti. Mohou to číst.) Jihlava s klady i zápory, cigáni, podchod, ve kterém mého otce jednou tahle partička chuligánů obklíčila a největší sígr mu povídá: „Dej mi prachy.“ (takovým tím jejich přízvukem) a on na to: „Dám ti do držky.“ Dál nevím, co bylo, neřekl mi to, předpokládám, že dostal do držky. Jihlava, ten hnusnej Mekáč na námku (Lidl-Mekáč/ tak to čekáš!/ zbytek dlení/ dlaně-tlení/ je k umření...), hnusný chodníky plný konzumních štětek, prachatý markety, a no prostě okraj kapitalismu, tohle je ještě total vesnice, nevádí, je nám tu fajn.

Pan Česíčko chodí po tý Jihlavě, na Jih, šlape bezhlavě po Hlavě, v Jihlavě nikdo nemá zrcadlo, takže nikdo neví, jak on vypadá. No ale je tam vládcem Velký Bratr, který má jediný zrcadlo + je vševědoucí. A on jednoho dne z jara vystoupil (z temnoty) v TV a pověděl všem vděčným jihlavákům (mimochoodem jsme VELMI formování prostředím, ve kterém se ocitáme. Já vím, že to víte, ale NEZAPOMÍNEJME na to), že v Jihlavě je 99% černochů a 1% bělochů. No a pan Česíčko v tu chvíli seděl, stejně jako každý večer, před televizí ve svém bytě Komenského 58, jedl okurky s hořčicí, aby si vyléčil depresi, která na vás zákonitě padne po překročení čtyřicátého roku života, Wa ve chvíli tohoto prohlášení se, šokován, okurkou málem zadusil, zvedl z mohutného křesla z 50. let. V případě, že nemáte zrcadlo a víte, že ve městě je 99% černochů, je pravděpodobnost 99 ku 1, že jste také černý jak podrážka. A tak to bylo i s námi. Pan Česíčko dlouho chodil po Jihlavě, promýšlel pravděpodobnost, ale vždy došel k logickému výsledku: je černý.

Chodí tak dodnes.

Můžete ho potkat v Hajlose, venčí tam psa. A je černej jako my všichni.

Autor: Mariana Habermannová

» VYLOVENO

Barvitý jarní azur skláníc se k matičce zemi. Podvečer nastal, když ptactvo přestalo křičet opakující se písně, jasny kotouč byl vyměněn za bledou tvář a stromy se ohýbaly, jak meluzína bloudila kolem nich. Nadechla jsem se studeného vzduchu a s výdechem jsem zavřela vyhasnuté pálivé oči. Slzy vyměnil hlasitý nezastavitelný vzlykot. Bolely mě oči, srdce i hruď z posměchu okolí. Z mého nářku se pomalu stala minulost, pekelnou bolest a hlasy v mé hlavě vyměnil klid, když jsem se ponořila do nekončících snů a vzpomínek mé fantazie. Můj zrak zaujme tajuplný houf Jehličnatých stromů. Kličky mezi velikány a smějují do srdce háje.

Když se zaposlouchám, uslyším podivný vřískot nočních ptáků, stromy se začínají obracet na hrůzné nepřátele, hlasy v mé hlavě začaly s nesnesitelnými a ořesnými scénáři. Svě kroky prodlužují a dech se mi zrychluje. Otáčím hlavu ke korunám, nad kterými se vyjímá dáma s černým vlajícím pláštěm pokrytým hvězdami. Můj žaludek sevřený z běsu okolí pohltí euforie. Když přestávám vnímat tragický křik, v mé hlavě nastane mrtvé ticho. Jak je nádherná ta jasně silná pochodeň v dáli.

anonym

Jen já

Točím se v piruetách, u kterých mohu při ztrátě rovnováhy trpět tvrdým pádem na studenou zem.

Svět je aspoň na pár minut v rozmazaném fleku, přičemž mé ucho naslouchá líbivým tónům.

Nemusím vnímat žádné zamračené pohledy, schovávat se, konat, co po mně oni chtějí.

Cítím jen bosá chodidla žertující s onou studenou dlažbou, přinášející nostalgický úsměv v mé tváři.

Světla oslepující temnotu noci.

Látku mých šatů flirtující s proudícím vzduchem mezitím, co celý můj svět splývá.

Jsem tu jen já v blahu své vlastní společnosti tvořící si vzpomínky, na které budu moci myslet v posledních minutách svého života.

Kdy mé ruce budou jemné, svrastělé, a moje rty budou rámovat vrásky od smíchu, které jsem vědomě, s radostí, každým dnem prohlubovala.

kt

» AKCE

OTISK (v) PROSTORU

Otisk v prostoru byla jednorázová výstava prací studentů třetího a čtvrtého ročníku ateliéru Design a vizuální komunikace z naší střední uměleckoprůmyslové školy. Tato výstava se konala 18. listopadu 2021 v patrech vybydleného domu nad čajovnou, který je nyní připravený k rekonstrukci. Studenti čtvrtého ročníku pracovali především na téma dialog, avšak studenti třetího ročníku se snažili více pracovat s prostorem a názvem výstavy. Prohlídky byly komentované samotnými autory, kteří skupině posluchačů více přiblížili jejich myšlenku. Povedl se nám krátký rozhovor se dvěma účastníky, Lukášem Wasserbauerem a Filipem Hladíkem.

Jak dlouho jste projekt připravovali?

„Myslím, že jsme ani nedostali zadání, dozvěděli jsme se vše vlastně až při cestě na dané místo,“ rozmyšlil se Filip. „Nejdelší bylo čekání, prodlužovalo se datum výstavy, pořad jsme vlastně nevěděli, kdy se to celé uskuteční, řekl bych, že samotná instalace se řešila dva týdny,“ oponoval mu Lukáš.

„Výhodou toho čekání však bylo, že jsme sehnali nějaký materiál, i když toho nebylo moc.“

Jakému objektu jste se věnovali?

„Náš projekt vlastně neměl název.“ Oba se zarazili. „My jsme ho ani nijak nepojmenovali, jméno našeho projektu bylo vlastně stejné jako téma výstavy (OTISK v PROSTORU),“ rozvedl odpověď Filip.

Co váš objekt znázorňoval?

„My jsme si zabrali celou půdu, pracovali jsme hlavně s prostorem, využívali denní světlo, postupem času se výstava emočně měnila, jinak za denního světla a jinak za umělého osvětlení, to hlavní asi bylo, že jsme rozdělili prostor na dvě části, kde jedna strana byla tmavá a druhá světlá, použili jsme látky, které zavěsili. Paradoxem bylo, že ve dne to bylo depresivnější než v noci, zároveň nám někdo říkal, že to na něj působilo příjemně a domácky, jako když se dříve doma věšelo prádlo. Také jsme chtěli, aby si lidé naši instalaci nejdříve prošli a až pak nám kladli nějaké otázky, jelikož to ve finále působilo jako daleko hlubší, než byly původně naše myšlenky.“

Jak vás napadlo právě takové instalační řešení?

„Původní nápad bylo použít barvy, ale to nám bylo zamítnuto, vzhledem k prostoru. Nikomu jsme nedovolili nám do toho zasahovat,“ prozradil Filip. „Já původně chtěl pracovat samostatně, ta možnost tady byla a s někým dalším se mi do toho úplně nechtělo, avšak s Filipem si rozumím, a tak jsem do toho šel s ním,“ přiznal Lukáš.

Vzhledem k místu výstavy byla realizace jistě náročná.

„Bylo to takové adrenalinové, nebylo to úplně bezpečné, lezli jsme tam po vratkých trámech, podlaha se pod námi kývala a paní Bartošová dokonce vyrvala schod,“ vyprávějí s úsměvem.

Myslíte, že by výstava mohla být dlouhodobá?

„No, vzhledem k tomu, že ta budova se přestavuje, tak asi ne, ale v jiném prostoru možná ano. Hlavně si ale myslím, že takové instalace jsou krátkodobé, protože po čase by to ztratilo myšlenku, minimálně pro nás.“

Jak byste výstavu zhodnotili?

„Jo, hodně nás to bavilo, byli jsme z toho nadšení, šli bychom do toho rozhodně znova, jak jsme si to osahali, tak nás to bavilo, řekl bych i daleko víc, není to jen takové plácnutí do prázdna, což někteří lidé bohužel udělali.“

Ptala se Emma Řezníčková

» POEZIE

LÁSKA JAKO DOBROČINNÁ SBÍRKA PRO MRZÁKY

promiň moje láska je promarněná nikdy jsem nechtěla ublížit našim Já jsem komplikovaná, ty mě nepochopíš mám problém pochopit sama sebe moje hlava je jak džungle

ve tmavém pokoji se hádáme kvůli naší lásce a já přemýšlím o tobě, o nás

pohybujeme se pomalu naše srdce bijou rychle Já snila, snila o Tobě, o nás

mluvím jemně vidím tu bolest ve tvých očích a já padala, padala pro tebe a naše těla jsou unavený naše stíny budou tancovat a já trpěla, trpěla pro Tebe

Autor: Emma Břečková

VY-HOŘENÍ UMĚLCE

A na cože je tvor, který netvoří? Nevím, ale brzy vyhoří. A proč by měl hořet? Ne v plamenech... Jen nebude nahoře.

Kde nahoře? Na hoře? Na vrcholu tvorby přece. A kde bude? Dole. V dole, pod námi se třese.

Nemá múzu, nemá cit, čeká ho jen věčný klid.

Autor: Markéta Křížová

NA ČO JE TVOR, KTORÝ NETVORÍ?

Dne 24. ledna 2022 se pod názvem ŽIVOTVORBA konala první akce studentů SUPŠ Jihlava-Helenín v novém, „otevřeném“ prostoru v ulici Matky Boží. Šlo o **přenesení umění do živé podoby mezi ostatní.**

Pod křídla si tento projekt vzali studenti 2. ročníku oboru Arts Management a studenti 1. ročníku oboru Reklamní tvorby.

Akcesekonala od 9. hodin. Mladí umělci společně s vedoucími pedagogy Zdeňkou Kozlíkovou a Lindou Reisovou spojili síly a podle své fantazie z dostupných materiálů tvořili.

Živé sochy s materiálem, výloha na libovolné téma podle studentů, nebo cosplay slečen, které se nebály ukázat i v ulicích města.

I když nebyla akce všude známa a mnoho lidí nemělo o akci ani ponětí, kolemjdoucí a další občané města z performerek a performerů nespustili oči a rádi i přes výlohu nahlédli do místa dění umění. Projekt dopadl velice úspěšně, studenti si zkusili nové věci a jsou namotivováni na další nejbližší možnou akci a nebrání se ani zapojení dalších nadšenců umění.

ŽIVOTVORBA, performance studentů ateliérů Arts management a Reklamní tvorba, MB24, Jihlava, 24. ledna 2022

Autoři: Ema Doležalová, Sára Trachtová

Výstava předmětů generace X v ulici Brány Matky boží 24.

Přední strana: Za čarou, výstava kreseb Kláry Hovorkové v galerii HELL.GA.

Uvnitř čísla: Klára Hovorková, Cyklus Siddharta, sprej na papíře (vlevo)

Zuzana Staňková, Špice je koncept, olej na plátně (vpravo)

Své příspěvky posílejte na email redakce.symfonie@seznam.cz